NICOLAE TĂUTU

CINCI ÎMPUŞCĂTURI ÎN CER

SUPLIMENT AL REVISTEI
VIAŢA MILITARĂ

La punctul de frontieră Curtici staţiona pentru control un Fiat 850 de culoare albă. Maşina avea număr din străinătate. La volan aştepta, fluierînd o melodie populară românească, un tînăr de treizeci, treizeci şi cinci de ani. Vameşul şi grănicerul se prezentară salutînd politicoşi. Tînărul le mărturisi în limba franceză:

— Vă surprinde poate că sînt un bun cunoscător al muzicii dumneavoastră? Sînt muzicolog, folclorist… Poftiţi şi o legitimaţie a mea!… O să vă confirme cele relatate de mine… Acesta a fost scopul vizitei mele în frumoasa dumneavoastră ţară.

În timp ce vameşul îşi începu controlul, tînărul puse în funcţiune un magnetofon minuscul. Pe bandă erau imprimate melodii populare din munţii Vrancei şi din Maramureş.

— Cu muzică, verificarea va fi mai plăcută, adăugă el. O să vă convingeţi. Cred că pot să trec peste frontieră aceste frumoase melodii. Nu ştiţi ce comoară vă răpesc! Neegalată în aur sau în valută…

Tînărul era îmbrăcat în pantaloni gri, foarte înguşti, pantofi gri şi o imaculată cămaşă albă. Ofiţerul de grăniceri observă că atît pantalonii cît şi pantofii erau stropiţi de noroi încă umed, probabil turistul coborîse din turism în timpul ploii.

Grănicerul controlă cu atenţie rama parbrizului. Tînărul se prefăcu indiferent. Glumi chiar, cu o bună dispoziţie cuceritoare:

— Poate doriţi şi o melodie din Argeş.

Ofiţerul îi replică prompt:

— Doresc altceva!

Şi fără grabă, cu gesturi sigure, începu să demonteze rama parbrizului. Tînărul îşi pierdu zîmbetul. Pe faţă îi apărură stropi de sudoare. Din rama parbrizului ofiţerul scoase cîteva microfilme. Dar în aceeaşi clipă tînărul se prăbuşi cu un zgomot surd. Cianura pe care o avea ascunsă în batistă îşi făcu efectul fulgerător.

*

Locotenentul-major Marin Ulmu îl conduse la gară pe şeful său, căpitanul de securitate Miron Dan. Îi declară la despărţire:

— Tovarăşe căpitan, vă invidiez... O lună de zile doar în preajma brazilor din Sinaia şi eu rămîn în canicula din Bucureşti... Şi fără dumneavoastră... Îmi va fi foarte greu!

Căpitanul îl ascultă cu ochii aproape închişi, absent. Dar cînd să se urce în tren, un plutonier de securitate îl opri respectuos pe Dan:

— Tovarăşe căpitan, am un ordin scris! Bine că am sosit la timp!

Cu gest indiferent, Dan deschise plicul. Citi fără să i se clintească un muşchi pe faţă. Ulmu abia îndrăzni să-l deranjeze:

— Ceva nou, tovarăşe căpitan?

— Da. Brazii vor rămîne fără mine! Şi noi vom merge cu avionul direct la Curtici... Şi ce spuneai de caniculă?

*

După trei ore se aflau lîngă cadavrul folcloristului. Cercetară paşaportul. Dan surîse:

— Acest nume Jean Louis nu spune nimic. Să trecem la cercetarea hainelor şi a bagajului...

Căpitanul îl ascultă cu ochii aproape închişi, absent. Dar cînd s-a afundat parcă într-o permanentă toropeală. Cînd i se anunţă că nu s-a mai găsit nimic, cu vorbele-i domoale, indiferente, alunecînd ca dintr-o altă planetă,

preciză:

— Am cercetat microfilmele... A fost fotografiat obiectivul militar HC 14!...

Figura proaspătă, radiind sănătate, a locotenentului-major Miron Ulmu se întunecă brusc.

— Tovarăşe căpitan, cred, că evenimentul se va elucida aici!... Documentele sînt în mîna noastră... Secretul a fost îngropat cu acest Jean Louis... Slavă grănicerilor

Dan îi privi îndelung. Vorbi cu greu mai tîrziu, cu aceeaşi voce neutră, puţin voalată:

— Dar complicele sau complicii lui Jean au mai rămas în ţară... Obiectivul militar HC 14 este ameninţat din umbră. Vei merge la Bucureşti şi vei aduna toate datele despre acest zelos „folclorist”... Eu mă voi deplasa la obiectivul HC 14... Sper să fie instalat într-un loc pitoresc. Poate voi avea norocul de brazi... şi răcoare, căci de o linişte deplină nu sînt convins!

*

În localitatea în care se afla obiectivul HC 14 nu erau brazi. Doar salcîmi, sălcii şi castani. Cînd intră pe poarta unităţii, Dan zări un cîine vagabond. Surîse, atît cît putea să zîmbească noul „Maigret” din Bucureşti, aşa cum fusese poreclit de colegii săi. Cîinele miţos îi aduse în minte o întîmplare citită undeva. Nişte spioni introduseseră în ochiul unui cîine un micro-aparat de fotografiat şi astfel obţinuseră imagini din interiorul unui obiectiv militar. Dan, după prezentarea la comandantul obiectivului HC 14, se retrase în camera pusă la dispoziţia sa. Medita: „Curios, fotografiile au fost executate de sus. În jur nu descopăr nici o înălţime! Ce-o fi făcut oare Ulmu la Bucureşti? Afurisită dilemă! Nu ştiu de unde să încep! Şi sînt tare ostenit!” După cîteva minute, coborî la colonelul-inginer Bujor, comandantul obiectivului. Bujor îl îmbie la o cafea.

— Tovarăşe colonel, aveţi vreo bănuială cumva...?

Colonelul aşteptase întrebarea, deoarece Dan îşi declarase funcţia, deşi era îmbrăcat în uniformă de ofiţer

de pompieri, venit să cerceteze sistemul de prevenire a incendiilor.

— Tot efectivul a fost verificat.

Căpitanul se mulţumi să soarbă din cafeaua fierbinte.

— Pe-aici trec curse de avioane?

— Nu!

— A zburat de curînd vreun elicopter?

— Nu. Nici unul.

— Vreun avion sanitar?

— Nu!

— Dar vreun avion agricol? Mai bine zis, din agricultură…

— Nici!

Cu fiecare negaţie, Dan elimina pe rînd cîte-o ipoteză. Cu pierderea unei noi piste, căpitanul părea tot mai cufundat în tăcere, fapt ce nu-i scăpă colonelului. Urmă o linişte lungă, apăsătoare. Vorbele lui Dan se rostogoliră moi, pufoase:

— Tovarăşe colonel, vă rog să comunicaţi pentru sîmbătă dimineaţă o tragere de expertiză… cu armament special…

— Nu înţeleg, tovarăşe căpitan.

— Simplu. Ca şi cum aţi fi primit un ordin de sus de la Institutul de cercetări ştiinţifice… Deci o tragere extrem de importantă şi secretă, în acelaşi timp.

— Şi? aşteptă colonelul ca Dan să continue.

— Şi… executaţi o tragere obişnuită. Numai vîlva să fie cît mai exagerată. Încerc să întind o cursă şi atîta tot…

*

Locotenentul-major Ulmu era disperat. În afară de faptul că Jean Louis locuise la hotelul „Lido”, nu mai putu să obţină decît informaţii vagi, lipsite de semnificaţie. Bunăoară, aflase că Jean se deplasa la sate, unde, într-adevăr, culegea folclor pe care-l imprima, pe benzi de magnetofon. Nu fusese văzut cu nimeni. Nu primea pe nimeni la hotel. Mînca totdeauna singur. Ofiţerul rămase

stupefiat de abilitatea cu care lucrase spionul, nelăsînd nici o urmă, cît de vagă. Tocmai se pregătea să-şi încerce norocul la hotelul „Lido”, cînd uşa se deschise şi apăru căpitanul Miron Dan. Ulmu plecă vinovat capul. Dan înţelese motivul.

— Va să zică, nimic! Nici norocul nu-i de partea noastră!

— În afară de faptul că a locuit la hotelul „Lido” şi că făcea deplasări la sate după folclor…

Căpitanul se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

— Bine, Ulmule, nu fii supărat! E dificil să reconstitui activitatea unui… mort… Dacă l-ai fi putut urmări, ar fi fost cu totul altceva… Fă o mutră mai veselă… Diseară sîntem invitaţi la cină la cumnata colonelului Bujor… N-ai să regreţi!

— N-o cunosc, tovarăşe căpitan.

— Am spus eu că o cunoşti? O vei cunoaşte. E o femeie agreabilă şi volubilă. Şi pare destul de interesantă.

— Credeţi?

— Sînt convins. Pe scurt: în preajma obiectivului HC 14 nu există nici o înălţime. Pricepi? N-a trecut nici un avion şi nici un elicopter pe deasupra. Atunci cum de a fost fotografiat? Din satelit? Am anunţat pentru sîmbătă o tragere specială, strict secretă. Şi am controlat fiecare mijloc de comunicaţii spre Bucureşti sau spre alte oraşe. Nu s-a deplasat decît cumnata colonelului. Nu-i aşa că devine interesantă?

Ulmu deveni din ce în ce mai atent şi mai cucerit de cele recepţionate.

— Se afla întîmplător la cumnatul său?

Căpitanul deschise o pleoapă, celălalt ochi rămase mai departe închis, parcă într-o meditaţie pe care Dan nu se încumeta să o deconspire nici chiar celor mai apropiaţi.

— Tocmai acest fapt mi-a atras atenţia. Soţia colonelului este bolnavă de nervi şi sora sa, din cauza aceasta, o bună parte din an locuieşte mai mult la colonel. Pricepi? Şi, din cînd în cînd, face deplasări la Bucureşti, acasă. Obişnuit, călătoreşte în preajma tragerilor

speciale…

— Cumnata colonelului e medic?

— A urmat patru ani de medicină… Acum, după părerea mea, doreşte să se mărite…

Ulmu nu se putu opri:

— Şi v-aţi gîndit din nou la mine?

Dan îşi reţinu un zîmbet ascuns.

— De ce nu?… Ce să fac dacă pe mine nu mă plac femeile. Nu sînt un Florin Piersic. Mă mulţumesc să admir de la distanţă „cuceririle” tale. Deci, pentru a cîta oară „ginerică”?

Ulmu pufni în rîs.

— Nu vă supăraţi, tovarăşe căpitan, care va fi biografia mea pentru cină?… Biografia viitorului „logodnic”.

— Vei lucra în comerţul exterior… Îţi place?

— Mai mult mi-ar fi plăcut să fiu inginer silvic. Dar şi aşa, înseamnă că voi călători mult în străinătate…

Dan adăugă cu precauţie:

— Şi nu uita esenţialul: eşti vărul meu. N-aş fi putut să te recomand nepot sau fin, ţin şi eu la tinereţea mea… Şi ce, nu am dreptul? Poate mă şi însor…

Se auziră bătăi în uşă. Se prezentă plutonierul Stavăr, din echipa lui Dan. Raportă laconic:

— Tovarăşe căpitan, şoferul a trecut pe acasă. Locuieşte în strada Mimozelor nr. 14 şi se numeşte Ion Drugă. A mîncat, apoi s-a întors cu maşina la unitate, la obiectivul HC 14. N-a vorbit absolut cu nimeni.

— Corect, murmură Dan, apoi adăugă: ce sînt părinţii lui?

— Are numai tată. Mamă-sa a fost ucisa în bombardament, în timpul războiului. Tatăl său a fost factor poştal. Acum e pensionar. Se ocupă, în timpul liber, cu tîmplăria.

După plecarea lui Stavăr, căpitanul hotărî precipitat:

— Să ne pregătim pentru vizită! Îţi recomand un costum cît mai extravagant… Călătoreşti doar în străinătate. Nu uita să ai ţigări străine. Mie-mi plac „Kent”. Mă conduci cu maşina ta „personală”, am impresia că

domnişoara Zizi se omoară după turisme. Şi pregăteşte nişte anecdote noi. Dacă le mai debitezi pe cele vechi de cînd erai în şcoala de ofiţeri, te-ai ras de primă pe viitorii cinci ani... Şi nu cumva să o repeţi pe aceea pe care am ascultat-o prima oară, cînd am căzut din leagăn din cauza rîsului. O ştia bunicul de la străbunicul său, de pe timpul Zaverei...

*

Canicula se mai potolise. Amurgul era totuşi torid. Marin Ulmu stopă cu siguranţă în dreptul locuinţei domnişoarei Zizi. Cînd cei doi ofiţeri coborîră din autoturism, auziră glasul de clopoţel al unui băieţaş de nouă-zece ani.

— Notează, Nicule: ora 20, Volkswagen vişiniu, numărul 4 B 5143... Aproape nouă.

Dan rîse copios.

— Ce faceţi aici, flăcăilor?

— Nu sîntem flăcăi. Sîntem miliţieni!

Celălalt adăugă:

— O să avem şi un borcan mare!

De data asta rîse şi Ulmu.

— De ce rîdeţi? Ne-a promis tata. E miliţian. Ofiţer.

— Iată că nu mai rîdem, conveni Dan. Dar vreau să vă verific perspicacitatea. Ce maşină a staţionat azi la orele 14 în acest loc...

Nicu răsfoi cu gravă seriozitate carnetul.

— Astăzi la orele 14 a parcat o Volga neagră cu numărul A 14295... Este?

Dan se prefăcu entuziasmat:

— Bravo! Meritaţi să fiţi avansaţi! Dar să vă pun o întrebare mai dificilă: cînd a staţionat aici un Fiat 850 de culoare albă?... Acum e acum!... Să vă văd, tovarăşe miliţian.

Nicu deschise iar carnetul, dar Petruţ îi veni în ajutor:

— N-o fi cel care s-a ciocnit săptămîna trecută cu Volga neagră chiar în acest loc?...

Nicu ridică ochii din carnet şi întrebă cu toată seriozitatea:

— Avea număr străin, nu?

Ulmu preciză precipitat:

— Da. Avea număr străin!

Copiii rîseră spontan, nereţinut, satisfăcuţi.

— E Fiatul cu accidentul… Am făcut şi proces-verbal. Priviţi aici… E numărul acesta sau nu?

Cei doi ofiţeri încremeniră. Era numărul maşinii lui Jean. Dan îi întrebă cu vădit interes:

— Şi ce accident a avut loc?

— Nu chiar un accident. Volga staţiona şi a fost lovită de Fiat… Cînd a venit şoferul Volgăi s-au certat. Dar cel din Fiat vorbea franţuzeşte. Ce-am mai rîs! Apoi s-au împăcat. Aşa sînt şoferii! Se ceartă şi se împacă în fiecare zi iar duminica de două ori: matineu şi seara…

Ulmu înghiţi în sec, amintindu-şi de investigaţia sa, în timp ce unul din puşti adăugă:

— Francezul s-a rănit puţin la frunte… A fost chiar în casa asta… Dar a venit curînd, bandajat la cap…

Ofiţerii îşi amintiră că Jean avea o zgîrietură la tîmpla stîngă. „Va să zică Jean a fost în locuinţa domnişoarei Zizi şi s-a ciocnit cu maşina condusă de Ion Drugă, înregistră Dan. Apoi, ofiţerul hotărî: „Desigur nu a fost o simplă întîmplare!”

Îi felicită pe tinerii „miliţieni”.

— Să ştiţi că dacă veţi merge aşa mai departe, o să vă decorez! La revedere şi la mai mare!

Sunară. Îi primi chiar domnişoara Zizi. Părul roşcat era vopsit de curînd. Dan constată o oarecare transformare. Avu impresia că vizita lor nu o entuziasma prea mult. Le declară deschis cauza acestei indispoziţii:

— Sora mea mi-a telefonat acum cîteva minute! Nu se simte prea bine…

Interiorul casei era plăcut, deşi abuza de un amestec de stiluri. Lîngă biroul florentin se afla un scrin modern, oferind o imagine nearmonioasă, stridentă, frizînd lipsa de bun gust. Dan nu remarcă mobila, se gîndea stăruitor.

„Care e pricina adevărată a acestei schimbări atît de subite? Boala soţiei colonelului Bujor? Sau sinuciderea lui Jean la frontieră şi descoperirea microfilmelor? În tot cazul lipsită total de rutină!”

Discuţia curgea anevoios. Domnişoara Zizi era prinsă de cu totul alte frămîntări, încît prezenţa distinsului „funcţionar” din comerţul exterior trecu aproape neobservată. La cină, Dan cunoscu pe unchiul şi pe mama gazdei, o bătrînă simpatică, venerabilă şi care afişa o mare curiozitate pentru crimele pasionale. Mai ponderat, unchiul Paul, fost inginer de aviaţie, îşi exprima admiraţia sa pentru aeromodele. De altfel, destăinui cu infatuare:

— Şi acum mai fac experienţe… Întrebaţi-o pe Zizi dacă nu l-am entuziasmat şi pe colonelul Bujor.

Dan sesiză importanţa situaţiei. De aceea întrebă cu o voce obişnuită, fără nici un interes deosebit:

— Aţi experimentat aeromodele şi la colonelul Bujor?

Fostul inginer de aviaţie şi actualul aeromodelist mărturisi puţin îmbujorat de emfază:

— Da, domnul meu! Şi încă cu succes. Toţi ofiţerii m-au felicitat. Am un model, conceput de mine, care poate urca la trei sute de metri. Planează magistral. Acum l-am perfecţionat aşa că, la sfîrşitul săptămînii, voi merge cu Zizi din nou la Bujorel, aşa îi spun eu colonelului. Sper să realizez un record personal. Toată viaţa m-au preocupat recordurile!

Dan îşi fuma absent ţigara, sau aparent absent, în timp ce gîndurile i se ordonau cu luciditate: „Deci sîmbătă, o dată cu tragerile, experienţă de aeromodelism… Cît de uşor se poate fixa un micro-aparat de fotografiat sub planul unui aeromodel! De la trei sute de metri cuprinzi o zonă întinsă… Şi domnişoara Zizi, hotărît şi respectabilul ei unchi, îl cunosc sau mai bine zis l-au cunoscut pe folcloristul Jean Louis. Un singur lucru îmi încîlceşte ipotezele: francheţea fostului inginer constructor de avioane. Ori e naiv, ori extrem de periculos şi abil, încercînd prin felul său de a fi să ne dezarmeze… Mici un spion din lume n-ar fi declarat cu atîta ingenuitate

manevrele cu aeromodelele. Sau poate tocmai pe acest fapt mizează.

Inginerul şi bătrîna doamnă se retraseră în camera vecină să urmărească reluarea serialului la televizor. Discuţia lîncezise total. Ulmu încercă să o reanime povestind o anecdotă prăfuită, în timp ce Zizi îi studia cu o vădită neplăcere. După ce zîmbi din politeţe la consumarea poantei, Zizi le turnă cîte un pahar de lichior. Dan îşi acoperi paharul:

— Să ne iertaţi, sîntem cu maşina! Şi ştiţi cît de uşor se pot produce accidentele... Aţi fost doar martori şi dumneavoastră acum cîteva zile la un caz neplăcut...

— Eu? Zizi tresări. Nu-mi amintesc!...

— Cînd Volga unităţii s-a lovit cu un Fiat alb, chiar în faţa casei dumneavoastră.

— A, da, da, parcă am auzit...

Dan continuă cu atenţia încordată, ca un arc gata să pleznească, deşi pe faţa ofiţerului stăruia aceeaşi mască de netulburată linişte şi indiferenţă totală:

— Nu se poate să nu vă amintiţi! Doar l-aţi pansat pe şoferul Fiatului...

Zizi preciză cu brutalitate în glas:

— Eu n-am pansat pe nimeni! Asta e sigur!

— Se poate. A fost doar o simplă supoziţie. Desigur, m-am înşelat. Dar în privinţa alcoolului, cînd conduci un turism, nu mă înşel. Am fost martor la zeci de asemenea accidente. Dar să nu vă plictisim cu aceste truisme în privinţa alcoolului.

*

A doua zi, Ulmu rămase în Bucureşti să cerceteze din depărtare pe fostul inginer constructor de avioane, în timp ce căpitanul se îndrepta cu maşina unităţii spre obiectivul HC 14. Încercă să lege o conversaţie cu şoferul, dar Ion Drugă era un taciturn convins. Răspundea în silă, monosilabic. Dan insistă, puţin scos din răbdări. „Parcă are limba legată şi bolovani în gură”.

— Mi-a povestit domnişoara Zizi de accidentul cu Fiatul alb. Acela cu număr străin… Îţi aminteşti?

— N-a fost un accident.

— Totuşi o mică, pare-mi-se, ciocnire, nu?

Şoferul răspunse apatic:

— Nimica toată… Străinul a pus frîna prea tîrziu. Sau poate frîna nu-i funcţiona normal. Se mai întîmplă!

— Totuşi s-a rănit la cap… Nu?

— Ei, rănit… O julitură la tîmplă.

— L-ai dus la spital?

— Ei, spital… L-a pansat domnişoara Zizi în casa… Eu a trebuit să plec. Dar sper că nu a murit din rana aceasta.

— Ai avut vreo pagubă? Sau poate maşina sa…

— Ei, pagubă… S-a lovit de bara din spate.

Apoi, conducătorul maşinii se cufundă în tăcerea sa impenetrabilă. Nici Dan nu mai continuă discuţia, regretînd că şoferul nu este mai dispus pentru pălăvrăgeală, cum sînt atîţia din breasla sa. Căpitanul se îndreptă spre comandantul unităţii, gîndindu-se la adevăratul motiv care o determinase pe Zizi să ascundă întîlnirea cu Jean Louis: „Să fi aflat de moartea folcloristului? E totuşi o greşeală din partea sa. Avea doar un alibi perfect: rănirea lui Jean. Poate în acele clipe Jean primise filmele realizate de unchiul atît de pasionat de aeromodele. Nu se poate spune că au lucrat prost… Curios sînt să aflu cît mai curînd raportul lui Ulmu. Sper că biografia şi activitatea încercatului aeromodelist vor fi pline de conţinut edificator”.

Comandantul îl primi pe Dan cu multă bunăvoinţă:

— Vă aşteptam, tovarăşe căpitan.

— Aţi remarcat ceva deosebit?

Colonelul rîse din toată inima, precizînd:

— Din contră. După fixarea „tragerilor speciale” nu s-a întîmplat absolut nimic. Cum v-aţi distrat la Bucureşti?

Căpitanul profită de întorsătura nebănuită pe care o luase discuţia, pe o pantă de intimitate.

— Minunat. Aveţi o cumnată ospitalieră şi agreabilă. M-a invitat la cină. Am avut bucuria să-l cunosc şi pe unchiul

Paul. M-a cucerit cu tenacitatea şi tinereţea sa explozivă.

Colonelul se înveseli de-a binelea.

— E un bătrîn cuceritor! Imaginaţi-vă, la etatea lui se mai ocupă de planorism! A făcut cîteva experienţe şi aici... Da, construieşte aeromodele... Ne-a impresionat, mai ales, cu un model original care plana la trei sute de metri. Era, într-adevăr, un lucru demn de luat în consideraţie.

Dan tatonă terenul cu multă precauţie:

— Cred că a fost un constructor de avioane remarcabil. Mi se pare un om studiat, pasionat, dotat cu multă perseverenţă şi cu deosebită...

Colonelul îl întrerupse entuziast:

— Nu remarcabil ci excelent! A fost un adevărat as al I.A.R.ului de la Braşov. Şi cred şi eu, a lucrat ani şi ani în Franţa. Ba s-a specializat şi în Germania. De la Paris s-a întors cu două diplome, trei premii şi o soţie franţuzoaică. Soţia sa a murit însă peste puţin timp într-un accident de tren. Da, la Paris, mi se pare. Are şi un băiat în Franţa pe care tot speră să-l aducă în ţară. Un băiat de treizeci de ani. De băiat însă, vă rog, să nu-i pomeniţi. Sîmbătă o să-l cunoaşteţi mai bine pe unchiul Paul. Mi-a comunicat că vine iar cu aeromodelul său... Da, da, imaginaţi-vă, între timp, l-a perfecţionat... Şi să nu economisiţi laudele, îi place să fie flatat!

Dan îşi muşcă buzele şi arboră un zîmbet de circumstanţă murmurînd cu dublu înţeles:

— Vă promit că n-am să uit, tovarăşe colonel. Nu voi face economie cu complimentele. O să constataţi.

*

Dan îşi continuă controlul amănunţit al încăperilor. Venise doar în unitate ca ofiţer de pompieri, cu gradul de căpitan.

Astfel, Dan nu atrăgea atenţia nimănui asupra sa şi putea să controleze nestingherit cazarma la orice oră. În afară de Bujor, nimeni nu cunoştea adevărata identitate şi scopul sosirii sale la obiectivul HC 14. Ajunsese cu

verificarea stingătoarelor la garaj. Şoferul Ion Drugă îl urmărea atent. Pe chipul lui întunecat apăru raza unui zîmbet maliţios. Îşi spunea: „Pot garanta că acest căpitan pune pentru prima oară mîna pe un stingător. Afurisită birocraţie!” În acest timp, Dan fu chemat de la garaj la telefon. În aparat auzi glasul lui Ulmu: „S-au copt căpşunile, tovarăşe căpitan!” „Bine, voi fi la prînz la Bucureşti”. Ulmu îl chema pentru o întrevedere urgentă în Capitală. Căpitanul telefonă colonelului chiar din garaj şi obţinu Volga. I se adresă lui Drugă, de altfel atent la convorbire, urmărind-o parcă cu un interes special, fapt ce nu-i scăpă lui Dan:

— Eşti gata să facem o cursă la Bucureşti?

Drugă ezită o clipă, apoi îndrăzni cu timiditate:

— Tovarăşe căpitan, aş avea o rugăminte… Nu ştiu dacă…

— Te rog! Hai, omule, îndrăzneşte!

— Aş putea să-mi iau şi soţia? Vrea să-şi vadă părinţii. Şi vă spun sincer, de două zile aşteptăm o asemenea ocazie.

— De acord! consimţi Dan înveselit, bucuros că va mai fi cineva în limuzină, în afara taciturnului şi întunecatului conducător. Călătoria cu Drugă nu era prea amuzantă.

Şoferul opri maşina la capătul localităţii, unde îşi avea locuinţa înconjurată de o livadă spaţioasă. În cîteva clipe, soţia lui Drugă, Mimi, îşi făcu apariţia cu o valiză voluminoasă şi cu o colivie de plastic, în care se agitau două găini şi două gîşte. Femeia se scuză cu un torent de cuvinte:

— Să mă iertaţi, tovarăşe căpitan, îi aprovizionez pe bătrîni, măcar atît să fac şi eu… Da, îmi macin tinereţea în văgăuna asta!… Dumneavoastră, care staţi la Bucureşti, nu bănuiţi ce plictiseală e aici. Mai ales, cînd vin ploile de toamnă! Sau viscolul iernii. Nu te poţi urni din cameră săptămîni întregi.

Mimi era o femeie frumoasă şi suplă, cu un corp elastic, perfect. Avea predispoziţie pentru discuţii interminabile. Dan se întreba, cuprins de o vie curiozitate: „O fi oare

adevărat că spiritele contrarii se atrag şi în căsătorie? Cum s-ar explica altfel căsătoria şoferului, urît şi taciturn, cu această femeie expansivă, frumoasă şi, oricum, mult mai stilată! Curioasă asociere!”

Parcă ghicindu-i gîndurile, Mimi turuia cu o voce plăcută, muzicală:

— Mi-a spus soţul meu că aţi venit să inspectaţi aparatele de stins incendii. Eu de mică aveam admiraţie pentru pompieri. Am crescut la circ, am fost artistă pînă nu de mult! Toţi din familie am fost circari. Nu-i o viaţă plăcută, dar circul are o poezie a lui. De sus, de la paralele, cînd vedeam pompierul lîngă arenă mă linişteam. Îmi dădea un fel de calm, de siguranţă. Şi dumneavoastră îmi inspiraţi acelaşi calm şi linişte.

— Vă mulţumesc, replică Dan, şi adăugă cu umor: de altfel la etatea mea nu mai pot radia decît linişte şi calm profund.

Femeia rîse amuzată, încercînd să-l complimenteze:

— Şi bărbaţii tineri pot fi calmi! Nu înseamnă, vai de mine, că sînteţi bătrîn! Aţi fi fost un bun îmblînzitor de animale. Tatăl meu a dresat urşi, cai, cîini, maimuţe, porumbei şi purici. Da, de ce rîdeţi? E o plăcere să priveşti purici dresaţi… Mai ales dacă reuşiţi să descoperiţi vedetele de prima mînă.

Soţia lui Drugă îl bine dispuse pe Dan. De aceea, politicos, propuse şoferului să o conducă mai întîi pe Mimi acasă. Aceasta primi cu căldură propunerea lui Dan, revanşîndu-se:

— Voi avea bucuria să vă servesc cu o cafea preparată de tatăl meu. Pot jura că n-aţi mai băut o asemenea cafea! Şi lîngă cafea, o dulceaţă de cireşe amare, făcută de mine… Nu mă laud, dar nimeni nu mă întrece în preparatul dulceţei… Jur!

Apoi femeia se adresă iritată soţului său:

— Hai, Ionele, invită-l şi tu pe tovarăşul căpitan! Tovarăşe căpitan, să-l iertaţi că este atît de urîcios… Şi ştiţi din ce cauză? Dacă pe noi ne-a făcut Dumnezeu în zilele lucrătoare, pe el l-a făcut duminica, în orele

suplimentare şi prost plătite. De, era şi Dumnezeu ursuz şi plictisit în acele clipe.

Dan refuză cafeaua. În schimb, admiră casa împodobită cu o vegetaţie luxuriantă, cu un porumbar ca un foişor din basm, cu o mansardă îngropată în flori multicolore. Viţa de vie atîrna peste gard ciorchini proaspeţi şi minusculi.

— Să ştiţi că această locuinţă pare desprinsă din paradis. Aşa că am să beau cafeaua cînd ne vom întoarce să vă luăm. Şi nu am uitat nici de dulceaţa de cireşe amare.

Mimi protestă cu o vehemenţă adorabilă:

— Nu. Eu voi veni abia sîmbătă dimineaţa acasă, cu acceleratul de cinci. E cel mai puţin aglomerat. Aşa că poftiţi la cafea şi la dulceaţă.

Dan amînă cafeaua pe altă dată, pretextînd că va trebui să ajungă la timp la comandamentul pompierilor.

— Dacă nu voi fi peste un sfert de oră acolo, vă jur că pentru mine va lua tot Bucureştiul foc!... Şi nu ştiţi ce înseamnă cînd ia foc pompieria.

Peste cîteva minute se prezentă la comandamentul pompierilor, unde îl aştepta Ulmu. Se retraseră într-un birou.

— Tovarăşe căpitan, ştiţi că Paul a fost în Franţa?

— Ştiu! Cred că m-ai chemat pentru ceva mai important.

— Ştiţi că soţia sa era din Paris?

— Şi că are un fiu în Franţa. De etatea lui Jean Louis…

— De treizeci şi ceva de ani, deci de vîrsta pasionatului folclorist Jean Louis…

— Şi asta am ştiut-o cu precizie. Care-i însă surpriza?

— Desigur, nu ştiţi că domnul Paul mai are un prieten, fost aviator de recunoaştere, deci cu o mare aplicaţie pentru fotografiile aeriene... Şi o mare experienţă în arta schiţelor de teren. A, să nu uit, acest ins a fost închis mai mulţi ani...

Căpitanul privea visător prin norii deşi de fum de tutun. Fumau amîndoi ţigară de la ţigară.

Spre surprinderea sa, Dan o găsi pe Mimi lîngă şofer,

cînd ieşi din comandament.

— Mi-aţi refuzat cafeaua, dar eu tot v-am adus-o! V-am pregătit un termos. De altfel, am fost nevoită să viu să-i aduc lui Ionel cheile de-acasă. Le-am uitat la mine. Tare ar fi fost caraghios dacă ar fi intrat pe fereastră. Vi-l imaginaţi, cum este el butucănos şi greoi, escaladînd fereastra?

Şoferul privea în altă parte, oarecum jenat de modul cum îi prezenta consoarta sa atît de volubilă. Dan îi sări în ajutor, avertizînd-o pe Mimi:

— O să se supere! Cred că exageraţi! Soţul dumneavoastră e un bun atlet.

— Aş! rîse femeia. E moale ca o mămăliguţă moldovenească! Cînd a avui accidentul cu Fiatul alb nici măcar nu l-a înjurat pe francez cum trebuia…

— Eraţi acolo? încercă Dan să afle cît mai multe lucruri despre incidentul dintre Drugă şi Jean Louis. Miza pe predispoziţia de pălăvrăgeală a femeii.

— Eram. Mă luase la Bucureşti cu domnişoara Zizi. Abia ce-am ajuns, l-am trimis să cumpere nişte caise. Eram singură în Volga, cînd ne-a tamponat bezmeticul acela! Şi el, în loc să-l ardă cu vreo două, aproape că-i cerea scuze. Doamne, de ce n-am fost eu bărbat! Îl culegeam pe francez pe făraş şi-l transportam în urnă funerară în ţară. Mie îmi plac bărbaţii cu nervi. Ce dacă era străin. Să fi deschis ochii…

*

Lui Dan nu-i scăpase remarca destul de importantă pentru el, făcută de soţia tui Drugă: „Şi el, în loc să-l ardă cu vreo două, aproape că-i cerea scuze”. Deci Drugă i-a zîmbit lui Jean Louis. S-ar fi putut ca Jean Louis să fi fost superiorul lui Drugă. De ce n-ar fi fost Drugă cel care i-a înmînat filmele şi schiţa cu HC 14? Dan se hotărî să-l pună sub observaţie, mai ales că descoperise, pe faţa lui Drugă, o umbră de declarată neplăcere şi surprindere cînd soţia sa relatase cu lux de amănunte ciocnirea cu Fiatul alb.

Uneori ochii îi scăpărau înciudaţi, cu ură. Nici el nu ştia să se autocontroleze şi să-şi stăpînească nervii.

*

Pe Drugă îl găsi la garaj. Prezenţa lui Dan nu-i fu pe plac şoferului. Se putea citi o nemulţumire vădită pe chipul brăzdat de cute ca o harfă de linii. Trebăluia, retras, la un aparat de fotografiat foarte fin, de provenienţă japoneză.

— E aparatul dumitale? începu Dan dialogul pe care îl presimţea şi de această dată fără un succes concret.

— Ei, al meu… E al domnişoarei Zizi.

Dan încercă să-i surprindă privirea dar şoferul şi-o ascundea. Era clar că se simţea stînjenit de faptul că fusese surprins de Dan.

— A venit domnişoara Zizi?

După o tăcere scurtă, Drugă răspunse monosilabic:

— Da.

— Cu unchiul ei?

— El vine sîmbătă.

— Desigur, cu aeromodelele. Nu?

— Se poate…

Ofiţerul deduse cu uşurinţă cît de nedorită era prezenţa sa. De aceea călcă mai departe pe nervii lui Drugă:

— Şi te pricepi să repari aparate de fotografiat?

— Ei, mă pricep… A fost o nimica toată.

— Totuşi, pare a fi un aparat sensibil…

De această dată Drugă nu-i răspunse, îşi văzu mai departe de lucrul său, prefăcîndu-se extrem de preocupat.

Dan ar fi vrut să plece, dar în depărtarea drumului o zări pe Zizi. Drugă ieşi în întîmpinarea femeii, pe alee. Probabil terminase cu reparatul micului aparat fotografic. Zizi nu fu surprinsă de prezenţa lui Dan. Îi zîmbi ca unei vechi cunoştinţe.

— Tovarăşe căpitan, să mă iertaţi că la ultima întîlnire am fost o gazdă cu foarte multe lipsuri. O recunosc şi vă cer iertare dacă, bineînţeles, o mai pot obţine.

Dan interveni politicos:

— Aţi fost o gazdă foarte atentă! Prietenul meu şi-a mărturisit admiraţia… Vă rog să adăugaţi lîngă a lui şi pe a mea… Seara aceea a fost pentru mine, fără exagerare, de neuitat… Aşa că nu este cazul să vă scuzaţi.

Căpitanul remarcă schimbul de priviri dintre Zizi şi Drugă. Domnişoara Zizi, cu o oarecare roşeaţă în obraji şi cu un abia perceptibil tremur nervos preciza, de parcă acesta ar fi fost mobilul întîlnirii, de fapt cu totul întîmplătoare.

— A, să nu uit… Aţi avut dreptate în privinţa străinului care a fost pansat în casa noastră! Mi-a spus unchiul Paul… Eu, cum am intrat în casă, m-am urcat la etaj şi m-am băgat sub duş, eram obosită. Străinul a fost pansat de unchiul meu. O rană superficială… Unchiul îţi poate oferi mai multe amănunte, bineînţeles, dacă ele sînt în strînsă legătură cu incendiul şi cu stingătoarele moderne şi perfecţionate.

Căpitanul se simţi oarecum stingherit. Nu atît cuvintele ironice cît tonul maliţios al lui Zizi îl puse într-o situaţie penibilă. Riposta cu mult calm, cu multă stăpînire, înţelegînd că a pierdut un atu:

— Nu pricep ce insinuaţi cu această constatare „dacă ele sînt, bineînţeles, în strînsă legătură cu incendiul”… Aş putea să vă prezint o întreagă lecţie despre stingătoare.

Zizi rîse oarecum victorioasă, stăpînă pe situaţie, ca şi cum pisica s-ar juca plictisită cu un biet şoricei naiv:

— Tovarăşe căpitan, să nu ne jucăm cu cuvintele… Înţeleg întocmai ca şi dumneavoastră. Numai că dumneavoastră vă prefaceţi că nu înţelegeţi. E un abuz de „înţelegere”, nu?

Apoi, după ce luă aparatul de fotografiat de la Drugă, îi mărturisi cu acelaşi zîmbet infatuat şi insinuant, măsurîndu-l cu vădită superioritate:

— Să ştiţi că şi eu cunosc dispoziţia că nu-i voie de fotografiat în interiorul obiectivului HC 14. De aparatul acesta mă folosesc numai în excursii… Poate să vă confirme şi cumnatul meu, colonelul Bujor!

Dan încercă să refacă buna dispoziţie de la începutul

discuţiei, deşi îl stăpînea o stare nelămurită de iritare:

— Vă asigur, domnişoară Zizi, că în activitatea unui pompier nu intră şi studiul aparatelor de fotografiat…

— Dar a dumneavoastră? Mă refer la preocuparea dumneavoastră profesională…

Dan încercă să pareze, fără succes, lovitura directă şi brutală, fără menajamente:

— Bineînţeles, dacă aparatul de fotografiat este incendiar…

Zizi rîse necontrolat, cu satisfacţie.

— Atunci probabil, fiind un aparat de import, intră în preocuparea rudei dumneavoastră, văr, mi se pare, de la comerţul exterior… Vă urez în continuare o zi plăcută! Şi vă mulţumesc pentru atenţia pe care mi-aţi acordat-o cu generozitate.

Şi Zizi dispăru cu mersul ei suplu şi elegant, manifestînd acum o ciudată nervozitate. Biruise. Dan mai remarcă şi zîmbetul complice şi plin de satisfacţie al lui Drugă. În adîncul său, zîmbetul şoferului purta şi o nuanţă de ironie bizară. Ofiţerul se despărţi, de Drugă cu un sentiment de jenă. Pentru prima oară, Dan se simţi copleşit derutat. Nu se aşteptase la o asemenea înfruntare din partea domnişoarei Zizi. „A atacat frontal! A preferat un joc periculos. Şi-a rectificat mărturisirea în legătură cu rana lui Jean, pentru a mă deruta şi mai mult. Un fapt e evident: complicitatea cu Drugă. A încercat să-mi dea să înţeleg că mi-a descoperit adevărata identitate, veritabila preocupare. Oare nu tot pentru a mă anihila, a mă scoate din cursă? De unde atîta siguranţă, atîta certitudine pe acţiunile ei? Aproape că mi-a propus un joc cu cărţile pe faţă. Urmează să vedem cine o să cîştige!… Deocamdată atuurile sînt împărţite în mod egal. Să facem cărţile şi să continuăm partida cu mare precauţie, ca nu cumva unui dintre parteneri să fie trişat… Jocul continuă!”

*

În dimineaţa de sîmbătă, ziua hotărîtoare, Dan îşi

propuse să-l întîmpine la gară pe unchiul Paul. Mai înainte întocmise planul acţiunii, cu Ulmu, venit cu oamenii săi de la Bucureşti.

— Pe tot timpul „tragerilor secrete” vei urmări poarta obiectivului HC 14 ca să observi cine încearcă să comunice în afară… Organizezi şi controlul oricărei comunicaţii… Înţelegi?

— Dumneavoastră unde o să vă aflaţi?

— Voi urmări aeromodelele unchiului Paul. Am prins o subită pasiune pentru acest sport. Deşi am o oarecare îndoială. Prea iese totul ca la carte… Un fel de şablon!

Dan îşi revenise după şocul primit cu ocazia întîlnirii cu domnişoara Zizi. Devenise din nou stăpîn pe situaţie şi acest lucru era decisiv în ziua marii încercări.

— Nu uita Ulmule, să pregăteşti în apropiere şi cîţiva băieţi… S-ar putea să avem de furcă! Şi nu ştim de unde va sări iepurele. Să fim pregătiţi pentru orice surpriză.

— Totul e în ordine, tovarăşe căpitan. Am şi pus toate porţile sub observaţie.

— Cea mai deplină discreţie. Ei ne-au cam „mirosit”, de aceea vor lucra cu şi mai multă abilitate. Şi nu uita: ei cunoscîndu-ne, beneficiază de un mic avantaj.

Dimineaţa se anunţa caniculară. Dan asudase în aşteptarea acceleratului de Bucureşti. Trenul avea o întîrziere de cîteva minute. Se îndreptă spre singurul vagon de clasa întîia, cînd cineva îl saluta cu un glas argintiu şi binecunoscut:

— Bună dimineaţa! Cum, plecaţi de la noi, domnule căpitan? Şi n-aţi gustat încă din dulceaţa mea de cireşe amare.

Dan o salută înveselit pe Mimi Drugă.

— Nu plec… De ce să plec, cînd aici sînt oameni atît de simpatici… Iar la dulceaţă nu voi renunţa nici în ruptul capului. V-am mărturisit, e obsesia mea din pruncie.

Ofiţerul aproape o uitase. Remarcă din nou colivia de plastic, acoperită cu o pînză subţire, neagră, aşa cum au scamatorii de circ. Un scurt salut şi femeia îşi arboră la plecare un zîmbet, un zîmbet profesional, de care uza în

fiecare seară cînd intra în arena circului. De altfel şi mersul ei purta tactul unei muzici nevăzute, al unei fanfare de circ. Dan îşi reţinu cu greu un surîs. Aşa îi descoperi unchiul Paul.

— Ei, domnule căpitan! V-am observat într-o plăcută conversaţie, de unde am dedus că ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Pentru mine zilele cu adevărat bune s-au isprăvit…

— Nu exageraţi, domnule inginer. Sper că vă veţi bucura încă de nenumărate zile senine. Aveţi atîtea minunate iniţiative în acţiuni lăudabile.

Rîseră amîndoi. Era un rîs fals. L-ar fi remarcat şi cel mai superficial şi nepregătit observator. Dan tresări. În apropierea sa o zări pe Zizi. Femeia era bucuroasă de întîlnire. Sau aşa părea. Se prefăcea însă de minune. Îl privi cu căldură.

— Ce surpriză, tovarăşe căpitan! Vă mulţumesc că v-aţi deranjat pentru unchiul meu! Probabil vă pasionează şi pe dumneavoastră aeromodelele… Atenţia e deosebită…

— Consideraţi-o şi aşa. Am venit însă la gară din alte motive…

Zizi rîse cu subînţeles, complice:

— Tot pentru incendii… Nu?

— Am spus că sînteţi o prestigioasă şi fermecătoare prezicătoare, care are darul să descopere totul, absolut totul, chiar şi gîndurile oamenilor! În faţa dumneavoastră, nici un muritor nu-şi poate ascunde intenţiile, gîndurile, tainele.

— Aş fi fericită, dacă şi dumneavoastră aţi avea un asemenea dar merituos şi miraculos!

— Mă voi strădui… Desigur, cu limitele mele. Voi încerca să fiu la înălţimea dumneavoastră.

Unchiul interveni cu interes declarat:

— Sînt convins că şi domnul căpitan mă va onora cu prezenţa sa. Am o experienţă remarcabilă… şi vă promit că voi bate propriul meu record!

*

Căpitanul de securitate se opri mai întîi la poligonul special. O parte din ofiţeri erau contrariaţi de faptul că se executau doar trageri obişnuite. Împreună cu colonelul Bujor, Dan asistă la cîteva trageri. Ochii căpitanului controlau permanent cerul. De acolo, Dan aştepta evenimentul. Dar nu descoperi nimic. Cerul dimineţii toride, de un albastru diluat, era netulburat. Îl atrase zgomotul primului aeromodel, care se pregătea de decolare.

Dan se îndrepta spre entuziasta activitate a unchiului Paul. Cu ajutorul a doi militari, derula legătura unui aeromodel, un planor minuscul. Cînd ofiţerul încercă să se atingă de aeromodel, unchiul Paul îl opri cu o severitate necunoscută în glas, excesivă:

— Vă rog să nu vă apropiaţi de aeromodel… Orice atingere îl poate dezechilibra şi zborul ar fi ratat.

Ofiţerul se supuse docil, gîndind: „N-ai nici o frică, tot îl vom controla noi. Chiar şi în aer! Aparatele sînt puse în funcţiune!”

În acest timp, din apropierea poligonului, un zmeu lat şi albastru îşi luă zborul. Nu făcea nici un zgomot, deoarece era fără „zbîrnîietoare”. De altfel, nici vîntul nu bătea. Zmeul scăpat din mîna stăpînului firav plană deasupra cîmpului larg. Se prăbuşi în apropiere de Dan. Un soldat i-l aduse căpitanului. Era un zmeu obişnuit lucrat însă de o mînă pricepută.

Dar în timp ce Dan era preocupat cu zmeul căzut prizonier şi cu stăpînul său, un copilandru mic de l-ai fi băgat în buzunar şi ar mai fi rămas loc pentru trei portocale mari, vocea iritată a inginerului îl anunţă pe căpitan:

— Iar porumbeii! Ăştia îmi stingheresc zborul!

Dan privi patru porumbei albi ce treceau în zbor planat deasupra poligonului şi a obiectivului HC 14. Inginerul aeromodelist se înfurie:

— Afurisiţii ăştia erau gata să-mi distrugă cel mai perfecţionat aeromodel. Da, asta s-a întîmplat data trecută.

Şi acum iar. E pe aici vreun invidios.

Dan remarcă: „Trucul este vechi! Noroc că l-am prevăzut! Mi-am pregătit arma cu lunetă în apropiere”.

— Daţi-mi arma! Repede!

Ofiţerul gîndi: „Au lucrat magistral. Atît aeromodelele cît şi zmeul au avut darul să ne distragă atenţia şi, astfel, porumbeii să zboare nestingheriţi!”

Dan ridică arma dar era prea tîrziu. Porumbeii se îndepărtară. Soldatul care o adusese îl avertiză:

— Tovarăşe căpitan, priviţi!

La orizont apăru un nou grup de patru porumbei albi, imaculaţi. Dan aşteptă pînă se apropiară. Trase. În gol. Trase a doua oară. Un porumbel se răsuci pe o aripă şi, apoi, alunecă spre pămînt. Trase din nou. Un alt porumbel se poticni parcă de zidul aerului dens şi se prăbuşi. Al patrulea glonţ îl trase fără succes. Se pregăti să dea înapoi arma ostaşului, cînd pe deasupra lor îşi făcu apariţia, la o înălţime joasă, cel de-al nouălea porumbel. Dan îşi dădu seama că a fost tras din nou pe sfoară. „Acesta-i porumbelul cel important. El trebuie doborît. Şi nu mai am decît un singur cartuş în armă. Dacă îl voi scăpa, totul e prăbuşit ca un biet castel din cărţi de joc sau din nisip”. Ochi calm şi trase cel de-al cincilea glonţ. Porumbelul zbură mai departe, neatins, la o înălţime doar de optzeci, o sută de metri cel mult. Dar cînd Dan strîngea nervos şi neputincios arma în mînă, auzi o rafală lungă de automat. Şi porumbelul plonjă în gol, nimerit în plin. Dan răsuflă uşurat şi îşi şterse sudoarea rece ce-i năpădise fruntea. Abia mai putu să vorbească, gîtuit de emoţie:

— Pe acesta aduceţi-mi-l! Să nu-l scăpaţi! Dar repede, cît mai repede!

În acest timp fuseseră aduşi ceilalţi doi porumbei loviţi. Păreau doi bulgări de zăpadă însemnaţi cu dîre subţiri de sînge. Aşa cum prevăzuse căpitanul de securitate, aceşti doi porumbei nu aveau nimic asupra lor. Nici un microaparat de fotografiat. Dan îşi aprinse o ţigară. Trăgea lacom, de parcă n-ar fi fumat de un veac. Aşteptă nerăbdător cel de-al treilea porumbel. În sfîrşit, îi fu adus.

Ofiţerul descoperi cu uşurinţă, sub aripi, două microaparate de fotografiat, construite special pentru acţiuni de spionaj. Ele puteau fotografia de la mare înălţime avînd teleobiective minuscule dar extrem de eficace. Porumbelul fusese dresat să zboare la înălţime redusă, tocmai pentru a induce în eroare. Inginerul se apropie cu admiraţie de Dan, care se tampona continuu cu batista.

— N-am ştiut că un căpitan de pompieri este un asemenea iscusit vînător, un ţintaş de zile mari! Cred că de-acu' planoarele, mai bine zis aeromodelele mele, vor putea zbura în siguranţă…

Dar inginerul tresări. Privi buimac la Ulmu, care se apropiase. Acesta era îmbrăcat în uniforma de locotenent-major de securitate. Unchiul Paul remarcă surprins:

— Ce-i cu dumneata, domnul funcţionar din comerţul exterior? Ia te uită ce uniformă ai!

Ulmu, vizibil emoţionat, îl lămuri cu promptitudine, dar extrem de grăbit să scape de bătrîn:

— M-au concentrat! După cum vedeţi… Din cînd în cînd ne mai cheamă şi pe noi în armată.

Inginerul se lumină.

— Aşa, da… Te-au concentrat la securitate?

— Numai pentru scurt timp.

Apoi, grăbit, se retrase cu căpitanul Dan mai departe.

— Tovarăşe căpitan, să…

Dar Dan îl întrerupse:

— Mai întîi să-ţi mulţumesc pentru rafala trasă. A fost salvatoare! Te felicit!

— Ştiam că nu mai aveţi nici un cartuş… Ar fi putut să ne scape această pradă de aur?

Dan îi arătă aparatele minuscule dar locotenentul era preocupat să-i raporteze un fapt deosebit de important:

— Tovarăşe căpitan, şoferul Ion Drugă a ieşit cu maşina, din unitate, cu o viteză extraordinară. Nu l-am putut opri.

Dan îşi stăpîni surprinderea. Vorbea totuşi precipitat.

— Cînd? Cînd a şters-o?

— Imediat după ce aţi tras cele patru focuri de armă în al doilea grup de porumbei! Acum este clar… Eu, de fapt, de mult l-am bănuit…

Dar Dan nu-l asculta, era frămîntat de cu totul altă problemă ce părea că-i obsedează total.

— Încotro a luat-o? Îl ţineţi sub supraveghere?

— Poftiţi în maşină! Avem legătura radio!

Cei doi ofiţeri de securitate alergară pînă la maşina din apropiere. Dan murmură cu îngrijorare deosebită:

— Numai să ajungem la timp! Viteză!

Ulmu obţinu legătura radio. Se vorbea codificat.

— A 5!… Sînt A 6!… Încotro a luat-o?

Răspunsul veni prompt:

— A 6!… Sînt A 5!… A oprit acasă la el. Motorul este încă în plină turaţie. Probabil se grăbeşte!

Căpitanul luă emiţătorul din mîna subalternului:

— A 5!… Sînt A 6!… Înconjuraţi locuinţa! Imediat! Nimeni să nu o părăsească!… Sosim în cîteva minute!

Căpitanul ordonă conducătorului autoturismului:

— Mai repede, Costică!

— E prima mea în joc! glumi şoferul.

Din nou se auzi glasul lui Dan:

— Numai de-am ajunge la timp! Hotărît că nu a acţionat singur. Şi-a vestit complicele de insucces şi acum o vor şterge!

La poartă zăriră maşina. Dan hotărî, după ce o cercetă:

— Opriţi motorul!

Se aşternu o linişte nefirească. Dan şi Ulmu intrară în cerdacul casei. Uşa era deschisă. Şi tot deschisă era şi uşa din sufragerie. Cei doi ofiţeri înaintau cu prudenţă. Cealaltă uşă, a sufrageriei, era larg deschisă. Şi uşa de la bucătărie, care dădea în grădină, era deschisă.

— Pe aici a fugit! constată Ulmu. Priveşte!

— Să cercetăm mai întîi încăperea, cameră cu cameră!

Uşa dormitorului era încuiată.

— Forţeaz-o! ordonă Dan.

Ulmu se propti în uşă. Uşa era tare, confecţionată din lemn de stejar; nu cedă. Un plutonier o deschise cu o cheie

specială. Lîngă pat zăcea Mimi, soţia lui Drugă. O şuviţă de sînge i se prelingea din gură pe bărbie. Nu mişca.

— E moartă! A fost asasinată, raportă plutonierul.

Ulmu, după ce o cercetă cu atenţie, declară:

— Numai leşinată, tovarăşe căpitan.

— Afurisită treabă! Trimite la unitate după un medic!

Plutonierul rămase lîngă femeia leşinată, în timp ce Dan şi Ulmu cercetau în grădină să descopere cum dispăruse Ion Drugă. La capătul celălalt ai grădinii, care nu avea gard, zăriră pe un strat de zarzavat urme proaspete de roţi de automobil.

— Aici l-a aşteptat maşina! Observaţi urmele, tovarăşe căpitan? Deci a lucrat ca la carte: a lăsat motorul Volgăi deschis. A trecut prin casă şi, surprins de soţie, a lovit-o. Femeia a căzut, a leşinat. A ridicat probabil ceva din locuinţă şi, apoi, a trecut în grădină unde îl aştepta complicele. Au pornit, probabil, cu o maşină. Complicele…

— …sau complicea, întări Ulmu, a condus cealaltă maşină. Acest fapt ne-a derutat şi pe noi. Cînd am înconjurat casa, ei dispăruseră de mult, pe acest drumuleţ, pînă au dat în şoseaua principală. De aici au luat direcţia Capitalei.

— Probabil, confirmă Dan. În direcţia poligonului nu ar fi putut să se îndrepte. Ar fi fost descoperiţi. Eram doar în alarmă. Deci, în plină viteză spre Bucureşti! Ţii legătura cu mine prin radio!… Anunţă şi organele din Capitală să pună în supraveghere intrarea în oraş, casa părinţilor săi şi casa socrului său, unde ar fi putut să se îndrepte…

Dan se reîntoarse în casă, călcînd cu menajamente să nu şteargă eventualele urme lăsate de Drugă şi de complicele sau complicea sa. Femeia nu-şi revenise din leşin. Respiraţia abia i se mai simţea. Dar doctorul sosit îl înştiinţă pe căpitan că Mimi este în afara oricărui pericol. După o injecţie, îşi reveni. Abia îl recunoscu pe Dan. Începu să vorbească în şoaptă, făcîndu-i semn să se apropie.

— Unde-i Ionel, tovarăşe căpitan?

Dan se apropie. O privi cîteva clipe.

— Cum s-a întîmplat? Povesteşte, tovarăşă Mimi…

Deodată femeia se aşternu pe plîns, un plîns calm, potolit, fără sughiţuri.

— Linişteşte-te, apoi povesteşte-mi! o încuraja Dan.

După un scurt răgaz, Mimi relată cu greutate:

— Totul s-a petrecut ca-n vis. Mă aflam în dormitor, cînd uşa s-a deschis brusc… Ionel ţinea o servietă în mînă. A privit prin fereastră, spre grădină. M-am uitat şi eu. Lîngă caişi, am zărit o maşină… L-am întrebat: „Unde pleci, Ionele?” N-a răspuns. M-a lovit. Nu mai ştiu nimic… Absolut nimic.

— Cum arăta maşina?

— N-am văzut bine.

— Cine era în maşină? O femeie sau un bărbat?

— V-am spus, n-am observat prea bine. Se poate să fi fost o simplă nălucire.

Dan o rugă să se liniştească. Se auzi o bătaie scurtă în uşă. Căpitanul fu chemat în camera de alături. Aici, subofiţerul care ţinea legătura prin radio, îi raportă în şoaptă:

— Tovarăşe căpitan, aveţi legătura prin radio cu tovarăşul locotenent-major Ulmu… E ceva important.

În receptor, vocea lui Ulmu:

— Aici A 6!… În drum spre Bucureşti a fost găsit cadavrul lui Ion Drugă. Se afla într-un Fiat alb cu acelaşi număr ca al lui Jean Louis. S-a otrăvit, probabil tot cu cianură. Cadavrul are o urmă de lovitură la ceafă. Probabil Drugă a oprit brusc. Trec pe recepţie!

Dan îi comunică să continue supravegherea şi să aştepte sosirea sa. Cînd intră în cameră, simţi îndreptată asupra sa privirea femeii. Presimţise, în durerea ei, că s-a întîmplat ceva cu Ionel? Întrebă:

— S-a întîmplat ceva, tovarăşe căpitan?

Dan se luptă cîteva clipe cu el, apoi se decise să-l spună:

— Te simţi mai bine, poţi să rezişti la o veste…?

— Spuneţi-mi, vă implor. Ce s-a-ntîmplat?

— Soţul dumneavoastră a fost ucis, într-o maşină pe

şoseaua care duce spre Bucureşti. Într-o maşină albă. Nu vă amintiţi?

Femeia căzu pradă unui nou hohot de plîns. Se pierdu. Vorbea în neştire. Rupse batista pe care o ţinea în mînă. Dan o lăsă în grija plutonierului şi se repezi cu maşina securităţii la locul indicat de ajutorul său, Ulmu. Între timp, sosiseră medicul, procurorul şi doi criminalişti din Inspectoratul general al miliţiei. Cercetară lovitura primită în ceafă. Medicul preciză:

— A fost o lovitură dată cu un corp tare. Faptul s-a produs acum o oră.

— Dar moartea cum a survenit?

— Cianură, confirmă medicul. E aproape un caz clasic. Cu toate simptomele: gura, ochii, mîinile. Priviţi!

— S-o fi luat singur? întrebă Dan.

— E greu de spus… N-avea decît această batistă… În tivul ei se afla cianura. Priviţi, tivul a fost rupt.

Dan ordonă să se ia toate amprentele. Apoi propuse, după ce se făcuseră fotografiile necesare, să fie trase picioarele lui Drugă mai la vedere. Le studie îndelung. Căpitanul îşi consultă ajutorul. Avea acum o rază în privire. Parcă totul i se clarificase cu o simplitate surprinzătoare.

— Ai luat legătura cu cei care au în observaţie casa părinţilor?

— Da, tovarăşe căpitan. Părinţii săi au fost acasă!

— Dar socrul său?

— Socrul său, la ora cînd a intrat în misiune postul de observaţie, nu era acasă. A venit mai tîrziu de la piaţă, acum un sfert de oră. A cumpărat zarzavat şi păsări…

— A fost cineva la ei? I-a vizitat cineva?

— Absolut nimeni!

Abia putură să o zărească pe Zizi într-o maşină ce se îndrepta în viteză spre Bucureşti. Maşina nu opri. Dan ordonă:

— Să fie urmărită această maşină!

Căpitanul privi îndelung Fiatul alb cu numărul pe care îl mai întîlnise la Curtici. Îi mărturisi lui Ulmu:

— Vor să-şi bată joc de noi! Sînt cinici! Acelaşi număr

de maşină şi aceeaşi otravă în tivul unei batiste… Totuşi, au fost darnici. Ne-au lăsat cîteva indicii care pentru noi sînt esenţiale… Mda… Totul se va clarifica.

Tresăriră. În aceeaşi viteză, maşina în care se afla Zizi se îndrepta acum spre obiectivul HC 14.

Dan spuse ferm:

— Ulmule, vino cu mine. Vom asista la ultimul act.

Maşina cu cei doi ofiţeri se opri în faţa casei lui Drugă. Dan întră în camera în care se afla Mimi. Aceasta părea că nu mai este capabilă de nici un gest de voinţă. Apatia care o stăpînea nu fu întreruptă de apariţia lui Dan. Ulmu şi plutonierul se retraseră la semnul discret al lui Dan.

— Tovarăşă Mimi, puteţi să-mi răspundeţi la cîteva întrebări? Nu am să vă obosesc prea mult.

Femeia nu-i răspunse. Nici nu-l privi măcar.

— Vă asigur că aceste întrebări sînt esenţiale. Dacă nu puteţi să răspundeţi acum, vom amîna.

Femeia continua să tacă împietrită.

— Deşi am dori mult să faceţi acum acest efort.

În sfîrşit, Mimi se hotărî să vorbească:

— Bine, tovarăşe căpitan…

— Cînd o să vă simţiţi obosită, vom înceta. Soţul dumneavoastră avea legături cu străinii?

Mimi răspunse după o oarecare întîrziere:

— Pare-mi-se, cunoştea un francez. Dar nu sînt sigură.

Dan precizâ:

— Vă rugăm să ne daţi informaţii sigure şi clare.

— Voi încerca.

— L-aţi văzut vreodată pe străin?

— Niciodată. Nu mi-a oferit prilejul.

— Acesta avea maşină? Mă refer la străin.

— Da. Ionel i-a şi reparat-o într-o zi.

Dan făcu cîţiva paşi prin cameră. Ea întrebă:

— Bănuiţi că străinul l-a ucis pe Ionel?

Dan se înviorâ:

— Da. Aţi ghicit. Bănuiesc că l-a aşteptat în fundul grădinii. L-a luat pe Drugă cu el. Şi pe şosea l-a ucis.

Dan continuă să gîndească cu glas tare:

— Dar nu cunosc ce legătură a fost între Drugă şi străin. Numai aşa s-ar limpezi toate... Sau poate ne-ar ajuta domnişoara Zizi? Ce credeţi?

Mimi nu-şi putu reţine un tremur nervos. Dan profită de situaţia creată:

— Nu ştiţi ce legătură era între Zizi şi Ionel?

— Ştiu că erau văzuţi des împreună.

Dan o atacă prin surprindere:

— Ar fi o explicaţie ce ar simplifica totul. Nu cumva l-aţi surprins pe Ionel procurîndu-i străinului porumbei dresaţi?

Femeia ezită, se frămîntă. Vorbi, totuşi, cu calm.

— Da, o singură dată.

— I-a procurat străinului?

Dan imprimase convorbirii-anchetă un ritm fulger.

— Cred că da...

— Sigur? insistă Don.

— Da, confirmă cu greu femeia, din ce în ce mai neliniştită.

— Ştiţi ce nevoie avea străinul de porumbei?

Femeia dădu negativ din cap.

— I-a întrebuinţat pentru spionaj.

Mimi se sperie de-a binelea. Protestă.

— Dumnezeule! Nu se poate. Soţul meu a fost un om curat şi cinstit... Poate confirma tot comandamentul!

— Orice hoţ e cinstit, pînă nu-l prinzi... Acum e clar: Drugă a lucrat pentru străin. I-a procurat porumbeii dresaţi. Astăzi străinul a dat drumul la porumbei. A auzit împuşcăturile. A văzut porumbeii căzînd. Aceste fapte i-au înspăimîntat. Şi au încercat să dispară. V-a lovit pe dumneavoastră. A luat poate documente compromiţătoare. Nu ştia că foarte curînd străinul se va debarasa de el în mod cu totul lipsit de eleganţă.

— Doamne, Dumnezeule, cu cine mi-a fost dat să trăiesc!

Se puse din nou pe plîns, în timp ce Dan insistă:

— Ar trebui să mai aflăm doar un singur adevăr: de la cine a cumpărat Drugă porumbeii?

Mimi răspunse printre lacrimi, cu o revoltă şi o durere

ce păreau sincere:

— Nu! Nu am aflat! Vă jur! De ce aş ascunde?

— Atunci aş putea să vă ajut eu…

Femeia se opri brusc din plîns. Îşi înălţă privirea tulburată spre căpitan. Nu mai era atît de sigură pe ea.

— Da, de ce mă priviţi aşa? Aş putea să vă ajut eu. Oare nu tatăl dumneavoastră creşte porumbei dresaţi?

Mimi devenise pămîntie. Unghiile i se înfipseră în batistă. Tremura. Laţul se strîngea acuzator în jurul ei.

— Vă poate confirma chiar tatăl meu! Niciodată Ionel n-ar fi îndrăznit…

Cu paşi siguri, Dan se îndreptă spre o fotografie mărită prinsă pe perete. În fotografie se zărea Mimi şi tatăl său într-un număr de circ cu un dresaj de porumbei. În sticla fotografiei, zări gestul femeii aşa că ofiţerul se feri în ultima clipă. Cuţitul se înfipse în ramă. Dan se repezi şi o imobiliză. Femeia îl muşcă de mînă, se lupta cu o forţă de adevărat luptător. Ulmu, atras de zgomot, pătrunse în cameră în clipa cînd căpitanul îi poruncea femeii, cu o voce de oţel:

— Stai jos… Aici pe scaun!… Dă-mi batista Ulmule, controlează această batistă.

În faţa lor se afla o altă Mimi. Avea buzele vinete de mînie şi neputinţă. Mîinile şi picioarele îi erau cuprinse de un tremur gelatinos. Ulmu îi scoase din tivul batistei cianura. Se supuse copleşită cînd Dan îi spuse să întindă mîinile pe masă. Ulmu răsuci butonul magnetofonului.

— Ei, acum vorbeşte!

Femeia, transformîndu-se subit, răspunse indolentă:

— Văd că ştiţi fotul! Am fost doar simple unelte, şi eu şi tatăl meu. N-am ştiut pentru ce îi trebuiesc porumbeii.

— Cu cît vei minţi mai mult, spuse Dan, cu atît pedeapsa va fi mai neiertătoare! Te previn: spune totul ca să-ţi uşurezi situaţia. Şi a tatălui dumitale.

— Am spus absolut fot ce ştiu!

Dan vorbi cu glas potolit:

— Avem toate probele vinovăţiei dumitale. Mai înainte ţi-am povestit versiunea care îţi convenea. Ţi-am întins o

cursă. Ai căzut în ea. Ai îndreptat toată acuzaţia asupra lui Drugă. Ştii ce te-a demascat? Porumbeii pe care i-am văzut cînd te-am condus acasă şi porumbeii pe care i-ai adus de la Bucureşti cînd ne-am întîlnit azi dimineaţă în gară. De aceea am aşteptat ca aceşti porumbei să intre în acţiune în timpul tragerilor false... Şi aţi acţionat după bunul meu plac.

Femeia îşi muşcă înciudată buzele subţiri.

— Şi acum să-ţi spun cum a ieşit totul la iveală şi cum s-au petrecut faptele în adevăr. Lucrai cu tatăl dumitale în spionaj. Drugă era complet nevinovat. Colivia o întrebuinţai sub pretextul păsărilor duse părinţilor la Bucureşti. Dar te întorceai cu trenul. Soţul nu te vedea. Era la serviciu. În timpul stabilit dădeai drumul porumbeilor. A mers o dată. Dar Jean Louis a fost prins la frontieră. Filmele n-au putut ajunge la cei interesaţi. Este aşa? Bine. Numai că azi dimineaţa soţul se afla la gară, venit cu maşina să-l ia pe bătrînul inginer. A văzut şi el, ca şi mine, că în cuşcă ai porumbei, oricît de bine ai încercat să-i ascunzi sub acoperitoare. Drugă, care era un om cinstit, cînd a văzut împuşcarea porumbeilor s-a dus acasă să-ţi ceară socoteala sau să se convingă dacă porumbeii tăi mai erau în cuşcă. Şi aici a urmat lovitura. Te-a surprins cu tatăl tău. Nu tu, ci el, Drugă, a primit lovitura în cap. Şi ştii cu ce? Cu ciocanul pe care l-ai aruncat în grădină. Apoi, l-aţi tîrît pe şofer pînă la maşina din fundul grădinii. Prin strat se mai văd urmele lăsate de picioarele sale. Cînd şi-a revenit, în maşină, în drum spre Bucureşti, tatăl tău i-a dat să bea apă. În bidonul cu apă se afla şi cianura. După ce l-a ucis, l-a aşezat la volan. Se văd urmele cum l-a tîrît în maşină. Precum şi apa vărsată. Tatăl tău a dispărut cu o altă maşină. A ajuns la Bucureşti şi s-a prefăcut că se întoarce de la piaţă. Avea doar şi colivia de plastic cu el. Aşa aţi sperat că ancheta va fi condusă pe o pistă falsă şi veţi scăpa. Ai ceva de precizat? Dacă nu-i adevărat ceva, contrazice-mă.

Mimi nu răspunse. Din ochii răi porneau săgeţi de ură neînduplecată. Dan continuă după o scurtă pauză:

— Mai ţii minte ce-ai mărturisit cînd te-ai trezit din leşin? Să-ţi amintesc eu atunci: „A fost ca un vis lung şi urît.” În asemenea situaţii nu trăieşti nici un vis. Şi acum mărturiseşte, ce legătură ai avut cu Jean Louis? S-a mai găsit o fotografie pe care am zărit-o şi pe peretele camerei acesteia. Răspunde!

— Nu l-am cunoscut, răspunse Mimi cu o voce străină. Nu l-am văzut niciodată.

— Ba da! Te-ai descoperit atunci cînd mi-ai povestit că în timpul „accidentului” erai în maşină, în Volga. Ai organizat perfect transmiterea filmului. Ai ştiut unde va opri maşina, sub un pretext oarecare l-ai îndepărtat pe Drugă şi v-aţi întîlnit. Tu cu Jean. Nu cumva a fost şi o întîlnire de familie, judecind după similitudinea fotografiilor?

Mimi cedă sau nervii îi cedaseră. Vorbi relaxat, cu o voce neutră de parcă altcineva ar fi povestit:

— Totul e adevărat!... În 1944, cînd s-a despărţit circul nostru în două, mama şi cu un frate al meu au plecat în străinătate. Astfel, au ajuns în Franţa unde mama avea un frate, şi el tot circar. Dar renunţase. Lucrase în timpul războiului pentru o agenţie de spionaj. Mai lucrează şi acum. Cu doi ani în urmă a venit la Mamaia. S-a întîlnit cu mine şi cu tata. Ne-a activat în spionaj. Prima misiune a fost: obiectivul HC 14. În scurt timp m-am căsătorit cu Ion Drugă, şofer la unitate. Era prea cinstit să-l pot atrage de partea noastră. M-am mulţumit doar să-l folosesc pentru a-i smulge cumva unele informaţii, eu neavînd posibilitatea să mă apropii de obiectiv. Acest fapt mă ferea şi de bănuieli. Deci Jean Louis era fratele meu. Cînd venea în tară nu ne întîlneam decît în diferite sate, pe care le colinda ca „folclorist”. O singură dată ne-am văzut în oraş. Cu ocazia „accidentului”, cînd i-am înmînat documentele pe care le ştiţi. Totul a fost organizat în aşa fel ca bănuiala să cadă asupra lui Drugă. Chiar şi „accidentul” l-am prevăzut.

— Primeai bani pentru asta?

— Da. Valută. Sînt depuşi la o bancă din străinătate. La

terminarea cu bine a misiunilor, urma să plec şi eu cu tata în Franţa. Aici n-am vrut să primim bani. Ar fi atras bănuieli.

Dan îl lăsă pe Ulmu să o escorteze pe Mimi la Bucureşti. Opri maşina sa la comandament, să-şi ia rămas bun de la colonelul Bujor. Acesta îl întîmpină cu o faţă tristă, suferindă:

— Drugă?... Drugă a fost un ticălos? Tovarăşe căpitan, vă rog să-mi spuneţi adevărul, eu am crezut în cinstea acestui om.

— Nu, tovarăşe colonel, a fost un om cinstit, în fond. Poate fără voia lui a fost folosit de soţia sa...

Colonelul Bujor precizează:

— Soţia sa n-a pătruns niciodată în unitatea noastră.

— E drept, şi aţi procedat foarte bine. Dar a putut să dea drumul porumbeilor la timpul oportun. Vedeţi sensul zicalei vechi în armată: „Nici pasărea să nu treacă prin postul tău?”

Îşi strînseră mîna. Colonelul propuse:

— Tot plecaţi spre Bucureşti, nu puteţi să-i luaţi pe Zizi şi pe unchiul Paul?

— Mi-ar face chiar plăcere, tovarăşe colonel. Tot ne-am împrietenit acum. Voi trece cu maşina să-i iau!

Unchiul Paul umplu portbagajul cu aeromodelele sale. Îi declară satisfăcut lui Dan:

— Mi-a propus Bujor un alt aerodrom! Dar unde vi-i prietenul concentrat la securitate? Mi-ar fi făcut plăcere să-l întîlnesc!

— El a plecat mai înainte! Dan, intenţionat, îi instală pe inginer alături de şofer. Se adresă curtenitor femeii de lîngă ei:

— Mai sînteţi supărată pe mine?

— Cum să nu fiu supărată? Cînd am călătorit prima oară la Bucureşti, împreună, mi-am dat seama că vă cunosc. Dar nu ştiam de unde... Abia acasă mi-am adus aminte. Am fost la sărbătorirea securităţii. Am fost prezentă cînd aţi fost decorat... E clar?

Dan nu-şi reţinu un zîmbet.

În apropiere de Bucureşti se auzi glasul unchiului Paul, trezit prin minune din somnolenţă:

— Să oprim o clipă maşina! Să alegem un loc pentru viitorul meu aerodrom… E tentant, nu? Şi dacă vor mai zbura porumbei, tot la dumneavoastră voi apela, domnule căpitan!